

Unele gânduri scurte referitoare la slujba în Adunare (3)

Anexe

Roy A. Huebner

© SoundWords, Online începând de la: 06.07.2020, Actualizat: 06.07.2020

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Anexa nr. 1 – Alte gânduri referitoare la slujba de corectare

Interpretarea că ar trebui să se predice numai Hristos și dragostea Lui (ca și cum predicarea a ceea ce se cuvine lui Hristos nu ar însemna să predici pe Hristos) a fost justificată într-o revistă pentru creștini în felul următor:

Însă Domnul avea și un mesaj de judecată pentru biserica din Efes. Ea tocmai își pierduse dragostea dintâi. El tocmai a condamnat-o pentru ceea ce ea a făcut în râvna ei – probabil din dragoste, dar nu din dragostea dintâi. Dragostea dintâi a credinciosului după convertirea lui este îndreptată spre Persoana lui Hristos. Că tocmai această dragoste trebuia să crească în Efes era ca o povară pe inima lui Pavel în rugăciunea lui pentru ei (Efeseni 3.14-19). Însă acum dragostea pentru Hristos a fost înlocuită: prin dragostea pentru poziția bisericească corectă spre învățătura corectă, spre dreptate, spre evaluare. Toate aceste lucruri își au justificarea lor și locul lor, dar ar fi mult mai bine dacă ele ar fi trezite de dragostea pentru Hristos. Domnul a văzut că tocmai aceasta lipsea. În exterior biserica părea sănătoasă, însă Domnul vedea inima: dragostea ei dintâi trecuse. Nu este în aceasta o lecție pentru astăzi, și anume pentru aceia care slujesc Adunării în lucrarea de vestire a Cuvântului? Nu ne-ar determina vestirea Persoanei și a lucrării lui Hristos, care măresc dragostea credinciosului, la o umblare bună? Dragostea pentru Acela care ne-a iubit chiar până în moarte dă naștere în noi mai degrabă la temere de Dumnezeu, decât o pot face indicațiile fraților bine intenționați. Hristosul, care ne-a atras din dragoste, pentru ca noi să-L căutăm cu pocăință și credință, va da naștere zilnic în noi la dragostea care ne ține permanent aproape de El.

Învățătura pe care scriitorul o trage din aceasta pentru timpul actual, contrazice Scriptura, de exemplu 2. Timotei 3.16:

- **2. Timotei 3.16:** Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățatură, pentru convingere, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate.

De ce vrea cineva să afirme că locul acesta din Scriptură este valabil numai în domeniul particular [de exemplu în studiul Biblic personal] și în cazul atenționărilor personale? Dacă el se aplică la vestirea Cuvântului, atunci Scriptura este folositoare pentru lucrarea de slujire pentru corectare. La fel de folositoare este și pentru instruire, pentru ca credinciosul să crească în cunoaștere, și prin aceea că ea se adresează sentimentelor. O prezentare echilibrată în privința aceasta se găsește în *The Bible Treasury* într-un articol referitor la cele șapte biserici:

Învingătorului nu îi este făgăduit nimic pentru timpul de acum, căci umblarea prin credință are ca principiu că noi ne bucurăm de ceea ce vom savura în viitor, însă nu în împrejurările de viață actuale. Aceasta a fost odinioară așa la eroii credinței din timpul acela, și aceasta trebuie să fie valabil și astăzi pentru toți care vor să fie învingători. De aceea Domnul vorbește despre „Pomul vieții, care este în Paradisul lui Dumnezeu” [Apocalipsa 2.7].

Acest fel de asistență spirituală are nevoie de un studiu mai larg. Ce putea fi trecut cu

vederea ca lucru neînsemnat era în ochii lui Hristos o chestiune rea. Îngerul [adunării din Efes] căzuse, prin aceea că și-a părăsit dragostea dintâi: „Amintește-ți deci de unde ai căzut”, i-a zis Domnul [Apocalipsa 2.5]. Fiecare cuvânt de aici este important. Îngerul căzuse, și cât de mare era căderea! El trebuia să-și amintească de aceasta și trebuia să se pocăiască și să facă lucrările dintâi. Dacă nu va face așa, Domnul îl va judeca. Pentru a ajuta sufletelor aflate în această stare, El le îndreaptă atenția spre viitor și le face cunoscut ce va da El învingătorului. Numai a arăta ce este fals nu ajută omului pentru a veni pe drumul bun. Domnul tratează două lucruri: El le deschide ochii pentru ca ei să vadă ce este fals; și El lucrează la inimile lor, ca să-i facă învingători. Ochii li se deschid prin aceea că El le arată eșecul lor; inimile lor sunt câștigate, prin aceea că sufletul este preocupat cu harul lui Dumnezeu.¹

„Ochii li se deschid prin aceea că El le arată eșecul lor.” Crezi tu cu adevărat că Dumnezeu, în cazul că noi nu ascultăm, nu ne va vorbi mai mult despre eșecul nostru? Crezi tu cu adevărat, că Dumnezeu, dacă El respectă propriile Lui principii morale, nu ne va chema mereu la întoarcere? (Sau s-ar putea ca El să ne împlinească cererea și va trimite „uscăciune în sufletele noastre” [Psalmul 106.15]). El este credincios. Cu câtă credincioșie a trimis Dumnezeu mereu profeții („trezindu-i de dimineată și trimitându-i” [2. Cronici 36.15; Ieremia 25.4]). *Noi trebuie să fim restabiliți când ne-am abătut.* Am renunțat noi astăzi la acest principiu divin și ne comportăm ca și cum Dumnezeu l-ar ignora? Nu ne înșelăm singuri când credem că Dumnezeu va ignora cerințele morale adresate de El celor care sunt ai Lui și că El vorbește cu noi numai o singură dată (sau chiar deloc) despre abaterea noastră, și atunci ne prezintă numai „adevărul obiectiv”? Așa își educă copiii un bărbat spiritual sau un bărbat cu mintea sănătoasă? Scuzați-mă, vă rog? Vorbește el cu ei numai o singură dată, sau numai de două ori despre drumul lor greșit? Cu siguranță el se va ruga și va striga la Dumnezeu și va face tot ce este posibil ca să-i aducă pe drumul cel bun. Și la fel de sigur Tatăl nostru credincios va disciplina mereu pe copiii Săi – nu numai cu câteva cuvinte, așa cum a făcut Eli, ci El îi și va pedepsi.

Sunt total de acord cu afirmația citatului al doilea: „Numai a arăta ce este fals nu ajută omului pentru a veni pe drumul bun.” Aceasta este adevărat. Însă este o parte esențială a drumului de binecuvântare rânduit de Dumnezeu. Este la fel de fals să nu arăți ce este fals. Dacă nu se arată ce este fals, aceasta nu va ajuta pe om să ajungă pe drumul corect. Să nu cădem pradă unei iluzii într-o chestiune așa de decisivă și importantă, ceea ce ar trebui să fie caracteristica slujirii în ziua decăderii, deci astăzi. Să procedezi greșit în privința aceasta va facilita abaterea de la voia Domnului.

Greșeala care se face cu privire la slujirea corectivă (conform citatului de mai sus), nu a început prin aceea că s-a încercat să se dea la o parte această slujire. Altceva a premers aceasta. Îi place lui Hristos dacă noi ocupăm o poziție bisericească corectă? Iubește Hristos învățătura sănătoasă, dreptatea și judecata sănătoasă? Da, El le iubește pe acestea, și noi ar trebui să iubim ce iubește El. Dragostea pentru aceste lucruri nu „înlocuiește” dragostea pentru El. Hristos așteaptă de la noi, ca noi să iubim aceste lucruri. Fără îndoială credincioșii din Efes au făcut aceasta, căci altfel cum ar fi putut El lăuda aceasta, dacă dragostea lor pentru aceste lucruri ar fi însemnat că ei au pierdut dragostea dintâi, ceea ce El a condamnat?

Dragostea lor pentru Hristos nu a fost înlocuită prin aceste lucruri. Ei iubeau pe Hristos, însă nu cu dragostea care se caracterizează prin aceea că eul este uitat, adică nu este ținut în seamă. „Dragostea dintâi” este dragostea față de Celălalt, în care eul este uitat. S-a dezvoltat o preocupare de sine și prin aceasta o lipsă de judecare de sine și de autoapreciere. După aceea dragostea s-a amestecat cu preocuparea de sine. Aceasta este rădăcina morală a decăderii: introducerea de interese proprii, de interese personale în lucrurile lui Dumnezeu. Deci, eu cred că aceasta este ceea ce a spus cu adevărat scriitorul numit mai sus, însă cu alte cuvinte.

Remediul fals este de aceea o slujire care se concentrează asupra Persoanei și lucrării lui Hristos, ca prin aceasta dragostea și devotamentul să fie înmulțite și tocmai prin aceasta se dă la o parte ceea ce caracterizează cele mai multe scrisori adresate celor șapte biserici; și anume, slujirea de corectare făcută de *Judecătorul* care umblă în mijlocul lor. Hristos are această poziție până când El va veni! Fie ca cel care are urechi de auzit să audă ce spune Duhul bisericilor: „*Pocăiește-te!*”

Este adevărat: aceasta nu este tot ce spune Domnul. Însă noi nu avem voie să dăm la o parte această parte a mijlocului de remediere, spunând: predică Persoana lui Hristos și lucrarea Lui, în loc să practicăm slujirea de corectare. – Aceasta este o slujire neechilibrată, și tocmai în privința aceasta greșim deseori. „*Pocăiește-te*” include *judecare de sine*, și în aceasta greșim cu privire la restabilirea noastră.

Probabil pe neobservate și pe nesimțite nu am apreciat lucrurile așa cum ar fi trebuit: remediul parțial corect, acela de a predica pe Hristos și lucrarea Lui (adevăruțul obiectiv), este un semn că noi am părăsit dragostea dintâi. Uneori este dureros pentru slujitorul lui Dumnezeu să trebuiască să facă slujiri de corectare. Noi putem iubi pe Hristos și cu toate acestea chibzuim dacă ne putem cruța de durerea aceasta, prin aceea că nu facem slujirea de corectare. „*Dragostea dintâi*” este față de Hristos, care se caracterizează prin aceea că eul este uitat, nu este luat în seamă. Cine respinge să facă slujirea de corectare, acela ține seama de eul persoanei, ceea ce cu siguranță va conduce la mai multă decădere în poporul lui Dumnezeu. Cine respinge să facă slujire de corectare, acela nu-i va reuși să facă iarăși lucrările dintâi. Lucrările dintâi sunt lucrări care rezultă din dragostea pentru Hristos și care sunt caracterizate prin aceea că eul este uitat. Respingerea practicării de slujiri corective poate foarte bine fi din cauza că se ține seama de eu, indiferent în ce măsură îți dai seama de aceasta sau consideri că este greșit; numai dacă cineva nu știe de responsabilitatea lui.

Dacă am fi fost atenți la felul cum a acționat Domnul nostru în aceste ultime mesaje ale Lui adresate nouă, atunci aceasta ne-ar fi arătat clar că este nevoie de slujirea de corectare. Domnul este nu numai Cap, Domn, Mire etc., El este și *Judecătorul*, care umblă în mijlocul sfeșnicilor de aur. Și caracterul acesta El îl menține până când El va veni. Probabil am pierdut conștientă această, dar ea este adevărată chiar în momentul acesta.

Anexa nr. 2 – J.N. Darby despre: Un dar pentru o anumită situație?

În alte locuri se pot găsi expunerile pozitive despre daruri ale lui Darby. În citatul care urmează

găsim nu numai afirmațiile sale pozitive, că darurile sunt date pentru durată permanentă, ci totodată el neagă ideea că darurile sunt date temporal și pentru anumite situații. Astfel el neagă de exemplu ideea că cineva devine păstor pentru un anumit act. Aceasta este valabil și pentru ideea că cineva ar fi „profet numai pentru o anumită situație”. Aceasta înseamnă că Noul Testament nu învață ceva de felul „acțiune profetică”, ce înseamnă efectiv așa ceva.

Dumnezeu nu dă slujba de păstor, El dă păstori. Aceasta nu este lipsit de importanță, căci Pavel, un profet, nu a profetit permanent, cu toate că el a fost întotdeauna un profet. El era totodată apostol, cu toate că el nu a practicat întotdeauna lucrarea de apostol. Astfel Hristos nu dă funcția de apostol, ci El dă apostoli. [...]

Să presupunem că eu ți-aș da astăzi împuternicirea pentru o slujbă de păstor categorică, și aceasta ar fi totul. Însă nu așa este aici: Dumnezeu dă ca păstor pe bărbat, și acesta este pentru totdeauna un păstor, cu toate că Dumnezeu ar putea să-i ia darul acesta, dacă El ar vrea. Bărbatul are această poziție și această funcție. Pavel a fost întotdeauna un apostol. Funcția de apostol nu era ceva care venea asupra lui și pleca iarăși de la el, ci el era pentru totdeauna un apostol. Dacă studiem puterea Duhului Sfânt în prima epistolă către Corinteni, atunci citim: „Dumnezeu a pus pe unii în Adunare: întâi, apostoli; al doilea, profeți ...” [1. Corinteni 12.28], însă aceasta este mai mult o lucrare a Duhului Sfânt aici pe pământ ca [exercitare] a puterii.²

Anexa nr. 3 – C.H. Mackintosh despre: slujire prin daruri

Cu toate acestea principiul lui Elihu trebuie să fie valabil. Dacă cineva trebuie să vorbească cu autoritate și efect practic, atunci el trebuie, cel puțin într-o oarecare măsură, să fie în stare să spună: „Sunt plin de cuvinte, duhul dinăuntrul meu mă constrânge. Iată, lăuntru meu este ca vinul care n-are răsuflare; ca niște burdufuri noi, este gata să plesnească. Voi vorbi, ca să gălesc ușurare; îmi voi deschide buzele și voi răspunde” (Iov 32.18-20). Așa trebuie, cel puțin în parte, să fie întotdeauna la toți aceia care vorbesc inimilor și conștiințelor ascultătorilor cu autoritate și putere de influență. Prin cuvintele înflăcărate ale lui Elihu ne amintim energic de locul remarcabil din capitolul al șaptelea al evangheliei după Ioan: „Cine crede în Mine, cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie” (Ioan 7.38). Este adevărat că Elihu nu cunoștea adevărul acesta măreț, care este pus în aceste cuvinte ale Domnului nostru; deoarece aceste cuvinte au fost rostite abia cincisprezece secole după el. Și cu toate acestea el cunoștea principiul. El posedea deja germenul a ceea ce mai târziu se va arăta în înflorire deplină și ca rod copt. Elihu știa că un om poate vorbi cu claritate, severitate și autoritate numai atunci când lui i-a fost dat aceasta de către Cel Atotputernic. El a ascultat până când a fost obosit de multele cuvinte lipsite de putere – lucruri de la sine înțelese -, cuvinte rostite de oameni din propria experiență sau le-au preluat din bogăția putredă a tradiției umane. Toate acestea l-au adus aproape la epuizare. Însă după aceea el se ridică în puterea măreață a Duhului, ca să dea ascultătorilor lui cuvintele lui Dumnezeu.

În aceasta constă taina profundă și binecuvântată a puterii și succesului în slujire. Petru scrie: „Dacă vorbește cineva, să fie ca și cuvinte ale lui Dumnezeu” (1. Petru 4.11).

Aceasta înseamnă, privit în sens strict, nu o simplă vorbire potrivit Scripturii, ceea ce cu siguranță este deosebit de important și esențial. Este mai mult decât aceasta. Cineva se ridică și vorbește aproape o oră ascultătorilor lui, și probabil de la început și până la sfârșit nu spune nici măcar o propoziție contrară Scripturii. Și este posibil ca tot timpul să nu fi vorbit cuvinte ale lui Dumnezeu – probabil nici nu a fost portavoce a lui Dumnezeu și nu a făcut cunoscut ascultătorilor gândurile lui Dumnezeu.

Aceasta este o chestiune foarte serioasă. Toți cei care sunt chemați să-și deschidă gura în Adunare, ar trebui să se gândească cu seriozitate la aceste lucruri. Este una să exprimi o anumită măsură de sentimente autentice. Este o cu totul altă chestiune să fi canalul de comunicare viu între inima lui Dumnezeu și sufletele credincioșilor. Și numai aceasta din urmă, și exclusiv aceasta, este adevărata slujire. Fratele, care vorbește cu adevărat ca portavoce a lui Dumnezeu, va aduce conștiința ascultătorilor lui în lumina prezenței divine într-o măsură așa de mare, că fiecare colț al inimii lui va fi luminat și fiecare punct moral va fi atins. Aceasta este adevărata slujire. Orice altceva este fără putere, fără valoare și fără rod. Nu este nimic mai regretabil și mai umilitor, decât să trebuiască să-l asculți pe cineva care vorbește evident din sursele lui sărăcicioase și de deplâns și prezintă adevăruri din mâna a doua, precum și gânduri pe care el le-a primit de la alții și pe care el încă nu și le-a însușit. Unul ca aceștia ar trebui mai bine să tacă, aceasta ar fi mai bine atât pentru el cât și pentru ascultătorii lui. Însă nu numai aceasta: deseori auzim pe cineva vorbind despre ceea ce pe el în preocupă în mod deosebit și ce i-a adus mult folos. S-ar putea ca el să spună adevăruri, chiar adevăruri importante. Dar aceasta nu este adevărul pentru sufletele credincioșilor, nu este adevărul pentru moment. Probabil, în ceea ce privește subiectul predicii sale, el a vorbit adevărul conform Scripturii. Dar el nu a vorbit „ca fiind cuvinte ale lui Dumnezeu”.

Fie ca noi toți să învățăm o lecție prețioasă de la Elihu, care cu siguranță este foarte necesară. Unii ar putea fi înclinați să spună că este o lecție grea, o vorbire dură. Dar nu este așa: dacă trăim numai în prezența Domnului și permanent suntem conștienți de nimicnicia noastră și de a-tot-suficiența lui Dumnezeu, atunci vom cunoaște taina minunată despre slujirea deosebit de eficientă. Vom ști cum să ne sprijinim numai pe Dumnezeu, și în felul acesta să fim independenți de oameni, așa cum se cuvine. De asemenea vom fi capabili să înțelegem importanța și puterea cuvintelor lui Elihu: „Nu voi părtini pe nimeni, nici nu voi linguși pe cineva, pentru că nu știu să lingușesc: Cel care m-a făcut m-ar lua imediat” (Iov 32.21,22).

Dacă studiem slujirea lui Elihu, găsim două elemente mărețe, și anume „har și adevăr”. Aceste două lucruri erau fundamentale pentru lucrarea făcută lui Iov; Elihu le prezintă cu o putere deosebită. El are cuvinte foarte clare pentru Iov și prietenii lui, așa că el nu vine cu cuvinte măgulitoare. În locul acesta vocea „adevărului” pătrunde cu claritate mare în urechile ascultătorilor. Adevărul îl așează pe fiecare la locul lui corect, și pentru că el face aceasta, el nu are pentru nimeni cuvinte măgulitoare – indiferent cât de mult omul muritor s-ar bucura prin ele. Omul trebuie dus la punctul în care el se recunoaște, că el își vede starea proprie și mărturisește ce este el însuși cu adevărat. Exact aceasta era ceea ce îi trebuia lui Iov: el nu se cunoștea pe sine, și prietenii lui nu puteau să-i ofere această înțelegere. El avea nevoie să fie condus în adâncime, însă prietenii lui nu-l

puteau conduce acolo. El avea nevoie de judecare de sine, însă prietenii lui erau total incapabili să-l determine să facă aceasta.

Elihu dimpotrivă începe să spună lui Iov adevărul, și Îl prezintă pe Dumnezeu în adevăratul lui caracter.³

Adnotare

[1] Din „The Epistles to the Seven Churches Viewed Practically“ în *The Bible Treasury*, Anul 9, 1872–3, pag. 238.

[2] Din „Substance of a reading on Ephesians“ în *Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 27, pag. 73.

[3] Din „Job and his friends“ în *Miscellaneous Writings*, Cartea 1.

Tradus de la: [Einige kurze Gedanken über Dienst in der Gemeinde \(3\)](#)

Titlul original: „Appendix I: Further Thoughts on Corrective Ministry; Appendix II: J.N. Darby on Gift for an Occasion; Appendix III: C.H.M. on Ministry by Gift“, în *A Few Thoughts on Ministry in the Assembly*, 1984, Present Truth Publishers, pag. 23–30.

Traducere: Ion Simionescu